

4. adventní neděle

1. čtení: Jan 3,1-10

kázání: Mt 1,18-25 ..."Josefe, syny Davidův, neboj se přijmout Marii, svou manželku." ...

Bratři a sestry křesťané,
jsme, jakožto věřící, asi lidé dvou svátků. Vánoce a Velikonoce. Nemělo by to tak být, ale je to tak. Už jenom podle toho, kterým dnům v roce věnujeme nejvíc času, peněz, síly, příprav. 'A podle tohoto kritéria vlastně většinou lidé jednoho svátku, Vánoc. Asi by to tak být nemělo, podle toho, co nás učil Ježíš Kristus. On o svém narození, popřípadě o oslavách svých narozenin mluvil ...víte kolikrát? Ani jednou. Nějak to pro něj nebylo to hlavní téma. Nikde neříkal, že na tohle se máme soustředit a a připravovat. Vlastně mluvil celou dobu o něčem úplně jiném. Nemám v plánu zrušit Vánoce. To dělají, o to se snaží ti zlí. Velikonoce mám radši. I Ježíš o nich mluvil častěji. Ale Vánoce vedou. No, snad to není úplně špatně. Asi je v tom nějaká zvláštní síla, když i lidé, kteří o Pána Boha a Ježíše a duchovní život nezavadí, jak je rok dlouhej, najednou snesou všechny ty písne a obrazy plné biblických slov a Božích hodnot.

Mám radši Velikonoce, je mi bližší lidská tragédie, která se Božím působením změní v příběh o životě. A letos? Letos prožíváme nejdelsí možný advent. Je 4. adventní neděle a Vánoce jsou přitom až za týden. Takže ještě týden koled, pastušků, zářivých hvězd a Ježíšků Panáčků. Zkusme ale víc prozkoumat, co že nám o tom největším ze dnů v roce říká Bible. Máme v ní zprávy o Ježíšově narození dvě. Zprávu podle Matouše a Lukáše. Ostatní dva, Marek a Jan, kteří také sepsali evangelia, se o narození Ježíše nezmiňují. Takže Matouš a Lukáš. Lukáš psal o těch jesličkách a pastuškách a sborech andělských. Matouš píše něco jiného.

Co to je, ten příběh, který jsme právě vyslechli? Všimli jste si, že to vlastně není příběh o narození? O tom samotném narození se tam mluví jenom jednou, ve vedlejší větě. Ale nežili spolu, dokud neporodila syna a dal mu jméno Ježíš. Kdybych chtěl být hodně zlomyslný, tak podle této zprávy by to s tím narozením taky mohlo vypadat tak, že pokud neporodila, tak tam spolu žijí dodnes. Vlastně nežijí. Nežili spolu, dokud neporodila.

Jinak je ten příběh vlastně o někom a o něčem úplně jiném. Je to příběh o jednom manželství, které mělo skončit ještě dřív, než začalo. A o jednom chlapovi, který uvěří více snům, než svým nejlepším představám a plánům. Máme před sebou lidskou tragédii. Jedno rozpadlé manželství ještě před svatbou. Protože jeden z partnerů byl tomu druhému nevěrný. A nejsou to jenom pomluvy, ona Marie navíc otěhotněla. Tady se neřeší, jestli ti dva zůstanou spolu. To už nejde. Tady se řeší, jestli to bude dobrý rozvod, rozchod, nebo to bude haló a veliký průšvih jedné svobodné matky. Kdyby chtěl Josef jednat podle práva, podle Božího zákona, co je psáno, je dáno, Marie zemře. Smilstvo se podle Božího zákona trestá smrtí. „Tak odstraníš zlo ze svého středu“ (Deuteronomium 22,21). Jestli máte zkušenost s rozvodem, víte, že je to tragédie i bez Božích zákonů. Josef byl spravedlivý chlap. Mnohem víc spravedlivý, než napsaný Boží zákon. Nechtěl Marii vystavit trestu a tak ji chtěl propustit potají, aby se třeba ten druhý, který je za to zodpovědný, pochlapil a vzal si Marii za ženu. Problém je, že ten druhý ... no, však tušíte. Josef se vydal na nebezpečnou cestu. Cestu milosrdenství. A jak na tuhle cestu jednou nastoupíte, nikdy nevíte, kam až to povede. Máte nějaké představy a plány o tom, co je to milosrdenství a jak tomu druhému pomoci a pokud si nedáte pozor, může Vás to milosrdenství dovést o hodně dál za všechny vaše představy o tom, jak druhému pomoci. Josef ji chtěl milosrdně propustit. A skončil u toho, že si ji vzal. Proč? Protože uvěřil více snu. Josef má jenom ten sen. Sen o tom, že se nemusí bát. Sen o tom, že by to bylo Boží, kdyby si

Marii mohl vzít a manželství přece jen mohlo mít ještě naději. Josef tomu snu uvěří. Bůh se do této manželské tragédie vloží s něčím tak nehmatatelným a mizivým, jako je sen. Bůh tady vloží svoji důvěru v to, že člověk uvěří snu. A člověk tady vloží svoji důvěru Pánu Bohu, důvěru v naději a dobro něčemu tak nehmatatelnému a mizivému, jako je sen. Čím víc o tomhle příběhu přemýšlím, tím víc toho chlapa Josefa obdivuju.

Dneska se hodně mluví o krizi mužství. Že nejsou skuteční chlapi. Že muži neví, jak být chlapama. Tak tady je jeden příklad toho, jak být chlapem. A nejde o svaly a silný řeči a silný postoje. Chlap není ten, který si vždycky stojí za svým, je rozhodný a ví, co a jak. Skutečný chlap je tady ten, který uvěří snu o naději. Bez záruk, bez předem moudře spočítaných pravděpodobností. Pár takových chlapů jsem poznal a nepřestávám za ně Pánu Bohu děkovat.

A tak se nám příběh o narození Ježíška vlastně stává příběhem lidské tragédie, která se Božím působením změní v příběh o životě. A největším zázrakem je tady to, že jeden muž uvěří snu o naději. A ze zlomených křídel a prachu tu vyrůstá Boží život.

Není to všechno. Jsou v tom příběhu i další věci. Je tam ten Duch svatý. „Shledalo se, že počala z Ducha Svatého.“ Sestoupil na ni Duch Svatý a ona počala, nebo Bůh proměnil a posvětil obyčejné lidské početí? Je nějaké početí obyčejné? Je tam ta zmínka, že počala panna. Nebo podle hebrejského originálu mladá dívka? V tom snu, se Josefovi zjeví Boží Anděl. Anděl, je to duchovní bytost nebo jenom obyčejný posel, který vyřizuje Boží slovo. Může být vyřízení Božího slova obyčejné? Jméno toho miminka má být tajemstvím a hádankou, má to být Ježíš nebo Immanuel? A co bylo dál s Marií? Potom už spolu s Josefem žili a měli další děti, nebo podle katolické nauky zůstala Marie Pannou a byla na nebe vzata? Tolik otázek nás lidi kolem toho napadlo. A ještě mnohem víc. Byl tedy Ježíš člověk nebo Bůh? A jak to jde dohromady?

Tolik zázračných divů a tajů, že nám vedle toho to samotné Josefovo jednání vlastně připadá jako docela normální.

Jsou Boží věci, Boží tajemství, o kterých i Bible mluví v náznacích, nevysvětluje je. Můžeme je vyslechnout, přijmout, Poslechnout a mlčet. A poklonit se., a nerozkecávat to. Rozum nám tady nepomůže. Jsou věci Boží, které působí i bez pochopení toho našeho stejně dost omezeného mozku.

Ale jsou věci Boží mezi námi, v nás, které máme zkoumat a promýšlet a můžeme je následovat. To Josefovo jednání nebylo o nic míň kouzelné, než zjevení andělů a Ducha Svatého. Jsou kouzla, která nám Bůh svěřil, kterými můžeme kouzlit i my. Poslechnutí snu a důvěra v naději i proti všem lidským chytrostem a opatrnostem k těmhle kouzlům patří. A taky odpuštění a nový začátek.

Amen